

Sait Eruçar, 1974 yılında Samsun'da doğdu. 1992'de Samsun Anadolu Lisesi'nden, 1997'de İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Askerliğini 1998-1999 yılları arasında Siirt-Pervari kırsalında uzun dönem asteğmen olarak tamamladı. Üniversite yıllarında bir grup arkadaşıyla çıkardığı *Çakıltaş* edebiyat dergisi o dönem çok ses getirdi.

Sait Eruçar, 2009 yılından beri aktif olarak dağcılık sporuyla ilgileniyor, bir gezgin olarak dünyanın çeşitli coğrafyalarına seyahat ediyor. Bugüne kadar 52 ülke ve 200'ün üzerinde şehre gitti. Aynı zamanda bir ultra maraton koşucusu olan Sait Eruçar, son yıllarda merak saldığı binicilik sporunu seyahatleriyle birleştirerek at üzerinde gezilere çıkıyor.

Yazarın, dağcılık faaliyetlerinden ve gezilerinden bazı önemli bölümleri içeren ilk kitabı *Serüven-Hayallerin Peşinde* 2021 yılında yayımlandı. İkinci kitabı *Gezegen-Hayallerin Ötesi* ile hem kaldığı yerden anlatmaya devam ediyor hem de üzerinde hayat bulduğumuz gezegene karşı bir sorumluluk oluşturmayı ve okura farkındalık katmayı amaçlıyor. Eruçar, aynı zamanda global kurumsal bir firmada yönetici olarak çalışmaya devam ediyor.

DOĞAN SOLİBRİ TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Serüven-Hayallerin Peşinde

GEZEĞEN

Hayallerin Ötesi

Yazan: Sait Eruçar

Editör: Özge Dinç

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2025 / ISBN 978-625-8474-83-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gezegen
Hayallerin Ötesi

Sait Eruçar

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Yazarın gezilerine ait fotoğraf ve videolara aşağıdaki barkod aracılığıyla Instagram hesabından ulaşabilirsiniz.

İçindekiler

Önsöz	15
1. Anadolu'nun Renkleri	19
Samsun.....	21
Hedef: Baksı Müzesi	23
Gümüşhane'de Mola.....	25
Baksı Müzesi, Bayburt	26
Girlevik Şelalesi, Erzincan.....	32
Karanlık Kanyonu, Erzincan.....	33
Dünyanın En Tehlikeli Yollarından Biri: Taş Yolu.....	34
Kemaliye, Erzincan	36
Apçağa Köyü, Kemaliye.....	40
Onar Köyü, Malatya / Kara Leylek Kanyonu, Saklıkapı Kanyonu, Elazığ	42
Harpüt, Elazığ.....	52
Hazar Gölü, Elazığ	56
Avla Kanyonu, Kayseri	56
Ve Ev: İstanbul.....	59
2. Şelalelerin Gölgesinde – Zimbabwe, Afrika	61
Pretoria, Güney Afrika	65
Polokwane'de Mola.....	68
Zimbabwe	69
Bulawayo, Zimbabwe	71
Matobo Milli Parkı, Zimbabwe	75
Zambezi Nehri, Zimbabwe	85
Victoria Şelaleleri, Zimbabwe.....	89

3. Fillerin Krallığı – Botsvana, Afrika	95
Gweta Köyü'ne Doğru.....	107
Nata Köyü'nde Mola.....	108
Gweta Köyü, Botsvana	109
Maun, Botsvana	114
Okavango Deltası, Botsvana	118
İnanılmaz Bir At Binme Deneyimi.....	133
Khama Gergedan Koruma Alanı, Botsvana	138
Eve Dönüş.....	145
4. Gorillerin İzinde – Uganda, Afrika	149
Uganda'nın Başkenti Kampala.....	154
Kabaka Sarayı ve İnsanlığın Acıları.....	155
Dünyanın Sayılı Bahai Tapınaklarından Biri	159
Uganda Yemekleri.....	162
Uganda Ulusal Camii ya da Kaddafi Camii.....	163
Roma Katolik Katedrali ve Uganda'daki Hoşgörü	164
Ekvator Çizgisinin Geçtiği Yer: Kayabwe	164
Muz Cumhuriyeti Diye Bir Şey Varsa.....	167
Queen Elizabeth Milli Parkı, Uganda.....	169
Kyambura Geçidi ve Şempanzeler	175
Kazinga Kanalı, Uganda.....	183
Queen Elizabeth Milli Parkı'nda Aslan ve Leopar Takibi.....	190
Kisoro, Uganda	195
Gorillerle İlk Temas.....	197
5. Soykırımın Ardından – Ruanda.....	209
Kigali Soykırım Anıtı, Kigali	212
Ruanda Yaralarını Sarıyor: Inema Sanat Merkezi	219
Soykırımın İzini Sürmek	221
“Hotel Ruanda”	224
6. Çölün Kalbinde – Namibya	231
20. Yüzyılın İlk Soykırımı.....	234
Windhoek, Namibya.....	236

Etosha Milli Parkı, Namibya.....	240
Gökyüzünde Büyükayı Takımyıldızı'nı Bulabilir misin?	248
Spitzkoppe Dağları, Namibya	251
Swakopmund Şehri.....	256
Atlas Okyanusu ve Namib Çölü'nde Cip Safari.....	259
Doğada Dörtlü At Binme ve Unutulmaz Bir Doğum Günü	263
Koyda Kano Gezisi, Swakopmund.....	267
Oğlak Dönencesi'nin Geçtiği Yer	268
Dune 45 Yıldız Kumulu, Sossusvlei	269
“Garip Bir Yolcuyum” – Deadvlei Beyaz Kil Tavası, Sossusvlei.....	272
Çakallarla Dans.....	278
Afrika'nın En Büyük Kanyonu: Fish River (Balık Nehri).....	279
Orange Nehri'nde Rafting.....	283
Güney Afrika'da Bir Şarap Tadımı	287
Cape Town, Güney Afrika	289
Kirstenbosch Milli Botanik Bahçesi, Cape Town.....	293
Worlds of Birds, Cape Town.....	294
Hout Koyu ve Camps Koyu, Cape Town	296
7. At Sırtında – Fas	301
Marakeş, Fas.....	303
Quarzatate, Fas	305
Tafraut Köyü'nde At Sürüşü	306
Riad Konukevlerinde Zamanda Yolculuk.....	313
Sahra Çölü'nde At Sürüşü	315
Berberi Müzikleri ve Yemekleriyle Çölde Bir Akşam.....	320
Kum Denizi, Vaha ve Motawakil'e Veda.....	327
Ait Benhaddou Köyü ve Atlas Film Stüdyoları.....	331
8. Güney Afrika'nın Hazinesi – Esvatini.....	335
1. Gün: Mlilwane Yaban Hayatı Koruma Alanı'nda At Sürüşü, Esvatini.....	338
2. Gün: Savaş Atıyla Sürüş, Mlilwane	343

3. Gün: Nyonyane Dağı Zirvesine Sürüş	346
4. Gün: Civar Köylere Sürüş ve Mandela Topluluğu	351
5. Gün: Zebralarla Sürüş ve Afrika'da Günbatımı	353
6. Gün: Atların Şahı, KaMsholo ve Ted Reilly	354
7. Gün: Atlarla Parktaki Sığırları Bulma Yarışı	361
Sonsöz	365

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Ömrünü bu gezegendeki canlılığın devamına,
türlerin korunmasına adayan tüm güzel insanlara...

DOĞAL SOLİBRİ
ÖRNEKLER

Önsöz

2019 senesinin sonlarında bizim neslimiz ilk kez bir kavramla karşılaştı: Pandemi. Öyle ki, ilk haberler ve görüntüler Çin'den gelmeye başladığında bile başımıza gelecekleri düşünememiş, hayatımızla ve gelecekle ilgili planlar yapmaya devam etmiştik. Pandemi dalga dalga yayılmaya başladığı sıralarda ben hâlâ Afrika'ya seyahat planları yapıyordum.

2020'nin Mayıs ayı için Güney Afrika'dan Namibya'ya uzanan 14 günlük rotamı netleştirmiş, uçak biletimi almıştım; artık uçuş gününün gelmesini bekliyordum. 11 Mart 2020'de sevgili arkadaşım Yeliz (Gerçek) ile İstanbul, Bağdat Caddesi'nde yemek yerken Sağlık Bakanlığı Türkiye'deki ilk koronavirüs vakasını açıkladı. Ben yine olayların bu seviyeye geleceğini tahmin etmemiştim. Sonrası; artan vaka sayıları, sıkı bir şekilde alınan önlemler, kapanan sınırlar, sokağa çıkma yasakları, maskeler, eve kapanmalar ve daha nice. Uçuşların kapanması ile havayolu şirketleri, satılan biletlerinin ücretlerini iade etmeye başladı ancak ben yine pandemi- nin bu kadar uzayacağını düşünmediğim ve bu seyahate ne olursa olsun bir gün gideceğime inandığım için biletimi iade etmemiş, açığa almıştım. Yanılmışım. Pandemi iki yıldan fazla sürdü.

Pandemiyle hayatımıza birçok yeni şey girdi, bunlardan biri de evden çalışmaydı. 2020 Bahar'ında artık ben de evden çalışıyordum. Hayatımıza "kapanma" diye bir olgu da girmişti; akşamları belli bir saate kadar sokağa çıkabiliyor, hafta sonları ise dışarı çıkmıyorduk. Dolayısıyla sosyalleşmemiz neredeyse sifıra inmişti. Bu süreç bana bir kez daha insanlığın zafiyetini göstermişti. İnsanın büyük egosu ve kibrinin altında aslında ne kadar güçsüz olduğuy-

nu bir kez daha görüyordum ve bunu vahşi doğada da defalarca gözlemleyecektim.

Kapanma olgusu bize başka bir konuda avantaj sağlamıştı. Evden çalışma modeli ile trafikte kaybettiğimiz zamanı kazanmıştık ve evet, dışarıda sosyalleşemiyorduk ama kendimize ayırabileceğimiz çok ciddi bir zaman ortaya çıkmıştı. Birçok kişi belki de ilk kez kendisiyle bu kadar uzun süre baş başa kalabilmişti ve bazıları bu süreci iyi yönetebilmişken bazıları maalesef sıkılarak, şikâyet ederek geçirdi. Bense bu süreci iyi yönetebilenlerden oldum.

Uzun yıllar yaptığım solo (tek başına gidilen) seyahatlerle zaten kendi kendime kalabilmeye ve kendime yetebilmeye alışmıştım. Bu nedenle bu kapanma süreci benim için sıkıntıdan çok, kendimi geliştirebileceğim birçok konu için bir nevi fırsat oldu. Çok sayıda kitap okuma şansı yakaladım; astronomi, kuantum ve tasavvuf alanlarında detaylı çalışma şansım oldu. Bu süreç, bana hiç aklımda olmayan ve her zaman iyi ki diyeceğim bir şeyi daha kazandırdı: kitap yazmak.

Pandemiden önceki on yılda, dağcılıkla başlayan ve sonra yollara evrilen bir süreçte, dünyanın değişik coğrafyalarına seyahat etme şansı yakalamıştım. Birçok arkadaşım, bu ilginç seyahatlerde yaşadıklarını ve çektiğim fotoğrafları bir internet sitesi ya da blogda değerlendirmem, hatta bir kitaba aktarmam gerektiğini söylemişti. Ancak ben hiçbir zaman bu konuyla ilgilenmemiştim.

Ben yollara kendim için çıkmıştım. Hayallerimin peşinden yollara düşmüştüm, kendi yolculuğumu yapıyordum. Hiçbir zaman bir sosyal medya fenomeni olmayı hedeflememiş, yaşadıklarımı ve çektiğim fotoğrafları değerlendirmeyi düşünmemiştim. Benimkisi hayallere giden içsel bir yolculuktu.

2020 Yaz'ında, kapanma esnasında, aklıma bir *acaba* düştü. *Acaba* tüm bunları kitaplaştırabilir miydim? Yaşadıklarımı, gördüklerimi, hissettiklerimi, nasıl ve nereden yola çıktığımı, hangi zorlukların üstesinden geldiğimi, neleri başardığımı insanlara anlatabilir ve hayalleri için o ilk adımı atamamış insanları bir nebze teşvik edebilir miydim? Yazarlık eğitimi almamıştım, neye nasıl başlayacağımı dahi bilmiyordum ama işte her zaman her şeyde geçerli

olduğu gibi, her şey o ilk adımı atmakla başlamıştı yine. Sonrası akıp gitti. 2021 yılında ilk kitabım *Serüven – Hayallerin Peşinde* yayımlandı. Çok da sevildi, çok güzel geri bildirimler aldı. “İyi ki” dediğim bir şey oldu. Her şeyden önemlisi, ben farkında olmasam da, yollar beni bu sürece hazırlamıştı. İbn Battuta’nın dediği gibi, “Yolculuk, önce seni sözsüz bırakır, sonra da iyi bir hikâye anlatıcısına dönüştürür.”

Pandemi bana çok özel bir şey hediye etmişti. Ben artık bir kitap yazarıyım. Bundan sonraki süreçte, pandeminin her izin verdiği aralıkta seyahatlerime devam ettim. Yurtdışı uçuşları açılmasa da yollarda olmaktan ve keşfetmekten vazgeçmedim, bu defa cennet ülkemi keşfetmeye devam ettim. İşte bu kitap, pandemi sürecinde ve sonrasında gerçekleşen gezilerden oluşuyor. Yeni bir kimlikle yapılan detaylı gözlemleri, yeni kazanılmış farkındalıkları ve farklı rotaları içeriyor.

İlk kitap benim kendi yolculuğumdu, hayallerimdi ve serüvenimdi. O nedenle adını *Serüven – Hayallerin Peşinde* koymuştum. İkinci kitabı yazmaya başladığımda ise önce bu kitabın adı ne olmalı diye düşündüm. Sonra yaşadıklarım aklıma geldi: gezegenin muhteşem doğası, inanılmaz canlı çeşitliliği, farklı renkler, farklı kültürler, farklı diller... Dev balinaları, kutup ayılarını, penguenleri, fokları kendi yaşam alanlarında gördüm; filleri, timsahları, aslanları, leoparları, zürafaları, zebraları ve daha ismini buraya sığdıramayacağım sayısız türü kendi evlerinde gözlemledim. Dev şelalelere gittim, yanardağlara tırmandım, büyük nehirleri geçtim, gezegenin muhteşem gücüne tanık oldum.

İlkel kabileleri ziyaret ettim; doğudan batıya, kuzeyden güneye birçok ülkeyi ve kültürü gördüm, tarihlerini ve geleneklerini dinledim öğrendim; hayran olduğum gelenek ve görenekler yanında, utanç duyduğum savaşların, soykırımların hikâyesini dinledim. Küresel ısınmanın izlerine şahit oldum, milyon yıllık buzulların üzerinde yürüdüm, dev ormanlara daldım, kadim uygarlıkların izinden gittim. Ve anladım ki, ben kendi serüvenimi yaşıyorum sanırken aslında bu gezegenin serüvenine tanık oluyormuşum. Bu nedenle ikinci kitabımın adını *Gezen* koymaya karar verdim.

Gezegendeki inanılmaz çeşitlilik ve muhteşem düzen benim hayallerimin de ötesindeymiş, bunu anladım. O nedenle *Seriiven – Hayallerin Peşinde* ile başlayan yolculuk, *Gezegen – Hayallerin Ötesi* ile devam etmeli diye düşünerek yine yazmaya başladım.

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

1. Anadolu'nun Renkleri

"Enerjimi hareketten; otobüsün sarsılmasından, uçağın türbülansından, trenin veya geminin çalkalanmasından alıyorum."

Koşucular, Olga TOKARCZUK

Temmuz 2021

Aniden tüm dünyayı saran pandemi nedeniyle tüm seyahat planlarım iptal olmuştu, kilitlenip kalmıştım. Her ne kadar pandemi sürecini kendi adıma çok faydalı geçirmiş olsam da içimde her geçen gün artan bir yol özlemi vardı. Koskoca 2020 yılı virüsten kaçmak için eve kapanmalarla geçmişti. Bu süreçte ilk kitabımı yazmış, merak ettiğim alanlarda derinlemesine çalışabilme imkânı bulmuştum. Ancak ne yaparsam yapayım, hiçbir şey yollarda olmanın verdiği hazı ve tatmini sağlamıyordu.

2021 yılına girdiğimizde de pek bir şey değişmemişti. Özellikle yurtdışı seyahatleri oldukça riskliydi; sınırlarda yapılan virüs kontrolleri, istenen aşı evrakı ve halen birçok noktada yasaklı olan uçuşlar nedeniyle yurtdışı seyahatlerinden bir süre daha uzak durmaya karar vermiştim. Ancak yollardan uzak duramıyordum. Ben de gözümü bu kez eşsiz Anadolu'muza çevirdim. Mühim olan, sırt çantamı alarak yollara çıkmaktı; yine yeniden, eskisi gibi.

Mayıs 2021'de dizüstü bilgisayarımda Türkiye haritasını açmış; ne yapsam, nereye gitsem, nasıl bir rota yapsam diye bakıyordum. Aslında Türkiye'de yaşayanlar için yazın yapılacak şeyler belliydi, neyine bakıyorum bu kadar diye düşünülebilir; en fazla Ege ya da Akdeniz bölgesinde bir otel inceliyor olmam gerekiyordu. Çünkü

Türk halkı için yaz demek, deniz, güneş ve sahil demektir. Ama biz gezgin ruhlular için durum farklıydı; göçer olmamız, yolda olmamız, yeni insanlar tanımamız, yeni coğrafyalar keşfetmemiz gerekiyordu. En son ne zaman iki günden fazla deniz tatili yaptığımı hatırlamıyordum bile. Son on, hatta on beş yılımda tüm izinlerim yollarda başka coğrafyaları keşfetmek, farklı kültürleri ve insanları tanımakla geçmişti ve pandemi de bana engel olamayacaktı.

Önüme açtığım Türkiye haritası üzerinde neredeyse bir hafta çalışmış ve Türkiye'nin batısından doğusuna, kuzeyinden güneyine birçok farklı rota çıkartmıştım. Bazıları bir haftalık, bazıları iki haftalık rotalardı. Artık birini seçmem ve ona göre planlamalarıma başlamam gerekiyordu. Yurtdışına gidememenin bir fırsat olduğunu düşünerek her zaman yapamayacağım bir rotayı seçmeye karar verdim; Doğu'ya uzanan, otomobil ile solo (tek başına) bir gezide karar kıldım. Bu rotaya göre İstanbul'dan Samsun üzerinden Elazığ'a uzanacak, Kayseri üzerinden İstanbul'a dönecektim. Yani Karadeniz üzerinden Doğu'ya ulaşıp İç Anadolu üzerinden dönmüş olacaktım. Yaklaşık iki senedir seyahat edemediğim için büyük heyecan içerisindeydim.

Tek kaygım, pandemi sürecinde sahiplendiğim kedim Hera'dan ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kalacak olmamdı. Hayvanlara ve doğaya aşırı düşkün olmama rağmen eve bir hayvan almaya bu yaşıma kadar direnebilmişim, bunun da tek nedeni çok seyahat etmemden ötürü hayvanı evde bırakmamamdı ve hayvan seyahatlerime engel olur düşüncesiydi. Ta ki Hera Bebek ile karşılaşana kadar. Annemlerin oturduğu apartmanın bahçesinde hep birlikte beslediğimiz yavru kedilerden biriydi Hera. Diğer kardeşlerine göre küçük kalmış, aşırı naif, ürkek bir kediye. Uzun bir süre sahiplendirmeye çalışmış ancak başarılı olamamıştık. En sonunda yeğenim Dilan (Şenlik)'in "Sen al, seyahatlerinde ben ilgilenirim" demesiyle ve pandemi sürecinde iyice yerleşik hayata geçmiş olup seyahat reflekslerimi kaybetmemle Hera'yı sahiplenmişim.

Ancak biraz geç kalmıştık çünkü Hera sokakta yaşarken mikrop kapmıştı ve tüm dişleri, boğazı enfekte olmuştu. Evde ancak bir gün kalabildi, ertesi gün solluğu veterinerde aldık ve derhal

operasyona alındı benim minik kedim. Dişlerinin çoğu çekildi, tedavisi aylarca evde sürdü. Haşladığım ciğer, tavuk, patatesleri blender'dan geçirerek ona aylarca mama yaptım ve dişsiz ağzından ellerimle besledim. O yüzden Hera'mın yeri bende bambaşkadır. Biz el ele verip onun hastalığına karşı büyük bir savaş vermiştik ve şimdi ilk kez uzun bir süre ayrı kalacaktık. Bir yanım heyecan, diğer yanım ise kaygı içerisindeydi.

Yola çıkacağım 11 Temmuz'dan bir gün önce, otomobile benzin doldurup lastiklerin hava basıncını kontrol ettim, su ve yağ taktiyeledim. Çantamı ve yanıma alacaklarımı da hazırlayarak ertesi sabah yola çıkacağım anı beklemeye koyuldum.

Sabah saat 05.30 gibi uyandım. Termosuma doldurmak üzere filtre kahve makinesini çalıştırdım, son kontrollerimi yaptım ve kapıya geldim ancak o kapıdan çıkmak hiç kolay olmadı. Hera'ya veda etmek çok zordu. Evet, her gün yeğenim Dilan eve gelecek ve onunla ilgilenecekti, evet her gün beni evden arayacaktı ve evet, eve kamera sistemi kurmuşum ancak yine de evden çıkarken zorlandım. Ama nihayet arabaya yerleştim ve kontağı çalıştırdım.

Yaklaşık bir saat sonra İstanbul'dan uzaklaşırken, camı aralamış bir yandan kahvemi yudumluyor, bir yandan da Kazım Koyuncu'nun "Hoşça Kal" şarkısı eşliğinde düşüncelerim ve benliğimle yine bir başıma kalıyordum.

Samsun

Kahve, müzik ve düşünceler içerisinde vardım Samsun'a. Bu seyahatte Samsun aslında benim için uzun bir yolun aktarma noktasıydı ancak bir başka yanı daha vardı: Doğup büyüdüğüm, çocukluğumun geçtiği, harika dostluklar edindiğim, ilk aşkı yaşadığım, hepsinden önemlisi babama ait tüm anıların yeşerdiği tek yerdi. Yıllar içerisinde ciddi değişimle kent, o çocukluğumuza ait naif dokusunu yitirmişti yitirmesine ama çocukluğuma ait ne yaşanmışsa da orada yaşanmıştı. Harika okulum Samsun Anadolu Lisesi'nin muhteşem kampüsünde geçirdiğim zamanlar, Çiftlik Caddesi'nde bir o yana bir bu yana turladığımız günler ve hoşlandığımız kızla

karşılaşabilme ihtimalinin verdiği naif ve masum heyecanlar, 56'lar Caddesi'nde Kuğu Pastanesi'nde oturup lafladığımız ve geleni geçeni kestiğimiz zamanlar, kentin pırl pırl ince bir kuma sahip muhteşem sahili, Atakum'u Taflan'ı, kısaca denize girdiğimiz her noktası, doğup büyüdüğüm Spor Apartmanı, sevgili Ersin (Erdoğan) ve Erdem (Maraş) ile NASA'ya karşı kurduğumuz SASA günleri ve masumane uzay araştırmalarımız, yaşadığım ilk aşk ve âşık olduğum kızın elini ilk kez tutabildiğim Konak Sineması, birikmiş eski gazetelerden yaptığımız kese kâğıtlarını manavlara sattığımız günler, bugünkü derbilere taş çıkartan mahalle maçlarımız, gece sokağa çıkmalar; saklambaçlar, yakar toplar, bilye oyunları ve artık çocukluğuma ait ne varsa her şeyin başladığı yerdi Samsun. Kentin dokusu ne kadar değişse de, her seferinde kente girdiğim andan itibaren tanıdık bir hüüzün kaplıyordu içimi.

Samsun'da sadece yarım gün kalabilecek ve geceyi orada geçirdikten sonra ertesi sabah erkenden yola çıkacaktım. Bu nedenle halen Samsun'da yaşayan dostlarımı görebilecek çok az zamanım vardı. Dokuz saat araç kullanmama rağmen, hiç otele geçmeden doğrudan Samsun Anadolu Lisesi döneminden arkadaşlarım Barış Özgür (Çapar), Seçkin (Erturan), Ömer Faruk (Kök) ve Atila (Selçuk) ile öğle yemeği için Samsun Yelken Kulübü'ne geçtim. Klasik olarak hayatın nasıl gittiğinden, neler yaptığımdan bahsettikten sonra konu yine geçmiş yıllara, anılara geldi ve sanki hiç zaman ilerlememiş gibi bir anda lise yıllarına döndük. Yemek sonrası otele geçip biraz dinlendim, hatta kestirdim çünkü bu sefer de doğup büyüdüğüm mahallemden Ersin (Erdoğan) ve Erdem (Maraş) ile akşam yemeği yiyecektik. Bu sefer zamanda yolculukta doğup büyüdüğüm mahalleme gitmiş oldum. Ne çok yaşanmışlık vardı bu şehirde... Ve ne mutlu ki, harika anılar biriktirebilmiştim.

Aktarma noktası olarak kullandığım ve sadece yarım gün kalabildiğim Samsun'da zamanı harika değerlendirmiş ve kısa sürede birçok arkadaşımın hasret gidebilmişim. Artık Doğu'ya doğru uzanmanın zamanı gelmişti.